

Ustavni sud Republike Hrvatske

Zagreb, 16. svibnja 2022.

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST

Ustavni sud RH, na sjednici održanoj 16. svibnja 2022., donio je, među ostalim, nekoliko odluka/rješenja od interesa za javnost:

*I. Ustavni sud utvrdio je da **nije u skladu** s Ustavom referendumsko pitanje predloženo u zahtjevu Organizacijskog odbora Građanske inicijative "Odlučujmo zajedno!" za raspisivanje referenduma o prijedlogu dopune članka 17. stavka 1. Ustava. Stoga o predloženom referendumskom pitanju nije dopušteno raspisivanje referenduma.*

Obrazloženje odluke:

Hrvatski sabor dostavio je 11. travnja 2022. Ustavnom sudu Odluku u povodu zahtjeva za raspisivanje državnog referenduma Organizacijskog odbora Građanske inicijative "Odlučujmo zajedno!" (u daljnjem tekstu: zahtjev Organizacijskog odbora) radi utvrđivanja je li referendumsko pitanje u skladu s Ustavom. S obzirom da je Hrvatski sabor Ustavnom sudu na njegovo traženje dostavio dopunsku dokumentaciju dana 15. travnja 2022., taj se datum ima smatrati datumom od kojeg se računa propisani rok od 30 dana za donošenje odluke Ustavnog suda, koji je u konkretnom slučaju i poštovan.

Iz obrazloženja zahtjeva Organizacijskog odbora proizlazi da je stajalište svih građana koji su svojim potpisom zatražili raspisivanje ustavnog referenduma da se jedino dopunom članka 17. Ustava može zajamčiti da će ubuduće u stanju epidemije, odnosno pandemije, o ograničenju sloboda i prava Hrvatski sabor **morati** odlučivati 2/3 većinom svih zastupnika.

Ustavni sud je u ocjeni dopuštenosti konkretnog zahtjeva polazio od svojih načelnih stajališta o dopuštenosti referendumskog pitanja:

- Ustav čini jedinstvenu cjelinu te je značenje pojedine odredbe ili njezinog dijela vezano uz sve ostale odredbe odnosno uz Ustav kao cjelinu. Promatra li ga se kao jedinstvo, Ustav odražava pojedina sveobuhvatna načela i pravila na temelju kojih se moraju tumačiti sve njegove pojedinačne odredbe. Stoga se svaka pojedina ustavna odredba odnosno njezina izmjena ili dopuna ne može izvlačiti iz konteksta i samostalno interpretirati, već se uvijek mora tumačiti u skladu s najvišim vrednotama ustavnog poretka iz članka 3. Ustava koje su temelj za tumačenje Ustava.
- obveza je Ustavnog suda da na temelju općih nadzornih ovlasti ne dopusti održavanje bilo kojeg referenduma "kad utvrdi takvu formalnu i/ili materijalnu protuustavnost

referenduskog pitanja ili tako tešku proceduralnu pogrešku koje prijete narušavanjem strukturalnih obilježja hrvatske ustavne države, to jest njezina ustavnog identiteta, uključujući najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske (članak 1. i članak 3. Ustava)";

- članak 95. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu nalaže Ustavnom sudu strogi ustavni nadzor u okviru kojeg za valjanost referenduskog prijedloga nije dovoljna ocjena Ustavnog suda da prijedlog nije protivan Ustavu, već se traži da prijedlog referenduskog pitanja bude u skladu s cjelinom Ustava, a osobito s najvišim vrednotama ustavnog poretka koje su temelj za tumačenje samog Ustava (članak 3. Ustava), te pravnim sustavom kao cjelinom (što je stajalište i Venecijanske komisije Vijeća Europe utvrđeno u Kodeksu dobre prakse o referendumima iz 2009.);
- birači imaju pravo na potpunu i točnu informaciju o činjenicama i okolnostima koje su povod za referendumske inicijative organizacijskih odbora te na dostatno i relevantno obrazloženje razloga zbog kojih se traži raspisivanje određenog referenduma, kako bi za vrijeme trajanja postupka prikupljanja potpisa mogli s punom odgovornošću odlučiti hoće li inicijativu potpisati ili ne. Referenduskop pitanje i obrazloženje moraju biti utemeljeni na "objektivnim informacijama" i "ne smiju biti zavaravajući", što je također stajalište Venecijanske komisije iz navedenog Kodeksa.

Stoga je za ocjenu je li prijedlog referenduskog pitanja "u skladu s Ustavom" bilo nužno, prije svega, utvrditi je li postavljeno pitanje podobno (sposobno) ostvariti proklamirani cilj.

Ustavni sud utvrdio je da se predložena izmjena članka 17. stavka 1. Ustava odnosi na dopunu (proširenje) situacija na temelju kojih se pojedine slobode i prava zajamčena Ustavom **moгу** ograničiti tako da se taj članak Ustava dopuni riječima "te epidemije, odnosno pandemije". Osim navedene, nije predložena nijedna druga izmjena i/ili dopuna navedenog članka Ustava. Dakle, istodobno nije predložena promjena prema kojoj bi u situaciji predloženoj zahtjevom Organizacijskog odbora, kao i u svim ostalim situacijama iz članka 17. stavka 1. Ustava, **morao** odlučivati isključivo Hrvatski sabor dvotrećinskom većinom.

Međutim, takvo što se ne predlaže, pa proizlazi da se i uz predloženu dopunu sadržaj, smisao i međusobni odnos članaka 16. i 17. Ustava neće promijeniti te da Hrvatski sabor ni ubuduće neće "**morati**", kako se to (pogrešno) ističe u zahtjevu Organizacijskog odbora, o ograničenju pojedinih sloboda i prava radi suzbijanja epidemije/pandemije odlučivati isključivo na temelju članka 17. Ustava. Stoga je očito da predložena dopuna članka 17. Ustava nije podobna (sposobna) za ostvarivanje proklamiranog cilja inicijative.

Polazeći od obrazloženja zahtjeva Organizacijskog odbora o ciljevima predložene dopune Ustava s jedne strane, i njezine sposobnosti da ostvari proklamirani cilj, s druge strane, a uzimajući u obzir načelna stajališta Ustavnog suda o "aktiviranju" članka 17. Ustava, odnosno o odnosu članaka 16. i 17. Ustava izraženih u dosadašnjim odlukama/rješenjima (npr. U-I-1372/2020 i dr. od 14. rujna 2020.), Ustavni sud ocijenio je da je u cijelosti netočno i neutemeljeno stajalište iz obrazloženja zahtjeva Organizacijskog odbora, prema kojem "... Hrvatski sabor ... i Ustavni sud Republike Hrvatske u svojim odlukama nisu prihvatili ustavnu

interpretaciju prema kojoj bi pojam 'velika prirodna nepogoda' uključivao i epidemiju/pandemiju".

Ustavni sud utvrdio je da predložena dopuna članka 17. stavka 1. Ustava riječima "te epidemije, odnosno pandemije" sama po sebi nije protivna Ustavu. Ovo stoga što je, polazeći od naprijed navedenog, u svom supstancijalnom smislu neutralna i u bitnome ne utječe na sadržaj članka 17. Ustava. Međutim, Ustavni sud istaknuo je da se njome neće postići njezin proklamirani cilj onako kako je on naveden u obrazloženju zahtjeva Organizacijskog odbora i prezentiran građanima pri prikupljanju potpisa - da će u situaciji izazvanoj epidemijom/pandemijom o ograničenju pojedinačnih ustavnih prava i sloboda odlučivati isključivo Hrvatski sabor, i to dvotrećinskom većinom glasova. Naime i kad bi predložena dopuna postala sastavnim dijelom članka 17. Ustava ona ne bi proizvela proklamirani, željeni učinak. Drugim riječima, ona je suvišna u odnosu na cilj koji se njome želi postići.

Uz navedeno, proizlazi da građani nisu dobili potpune i točne informacije o činjenicama i okolnostima koje su povod za referendumsku inicijativu za provođenje koje su dali svoje potpise.

Polazeći od svega naprijed navedenoga, Ustavni sud utvrdio je da je Organizacijski odbor selektivno pristupio predloženoj izmjeni članka 17. Ustava, tumačeći je zasebno i mehanički neovisno o svim ostalim Ustavom zaštićenim vrijednostima.

Stoga je Ustavni sud u konkretnom slučaju utvrdio da predloženo referendumsko pitanje Organizacijskog odbora nije u skladu s ustavnim vrednotama propisanim člankom 3. Ustava, a osobito vladavinom prava kao jednom od najviših vrednota i temeljem za tumačenje Ustava, jer ne udovoljava zahtjevu razumne svrhovitosti i učinkovitosti referenduma.

Ustavni sud odluku je donio s 3 glasa protiv. Nakon što protekne rok propisan Poslovníkom Ustavnog suda Republike Hrvatske za izradu izdvojenih mišljenja sudaca, ta će odluka zajedno s izdvojenim mišljenjima biti dostupna javnosti putem internetske stranice Ustavnog suda.

II. Ustavni sud utvrdio je da nije u skladu s Ustavom referendumsko pitanje predloženo u zahtjevu Organizacijskog odbora Građanske inicijative "Dosta je stožerokracije" za raspisivanje referenduma o prijedlogu izmjene Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti. Stoga o predloženom referendumskom pitanju nije dopušteno raspisivanje referenduma.

Obrazloženje odluke:

Hrvatski sabor dostavio je Ustavnom sudu Odluku u povodu zahtjeva za raspisivanje državnog referenduma Organizacijskog odbora Građanske inicijative "Dosta je stožerokracije" (u daljnjem tekstu: zahtjev Organizacijskog odbora) radi utvrđivanja je li referendumsko pitanje u skladu s Ustavom. Ustavni sud odluku o ustavnosti i ovog referendumskog pitanja donio je u propisanom roku od 30 dana.

Iz obrazloženja zahtjeva Organizacijskog odbora proizlazi da je zahtjev usmjeren na donošenje zakona kojim bi se izmijenio članak 47. Zakona o zaštiti pučanstva od zaraznih bolesti (u daljnjem tekstu: ZoZP) na način da bi umjesto Stožera civilne zaštite Republike

Hrvatske (u daljnjem tekstu: Stožer civilne zaštite) o primjeni sigurnosnih mjera odlučivao Hrvatski sabor, ako se tim mjerama ograničavaju prava i slobode zajamčene Ustavom. Prijelaznim i završnim odredbama dopune Zakona predlaže se da bi odluke Stožera civilne zaštite koje su na snazi Vlada bila dužna podnijeti Hrvatskom saboru na potvrdu u roku od 30 dana. Te bi odredbe prestale važiti ako ih u tom roku Vlada ne bi podnijela na potvrdu Hrvatskom saboru, ili ako ih on ne bi potvrdio, izuzev Odluke o tzv. COVID potvrdama u javnom sektoru koja bi prestala važiti 30-tog dana od dana stupanja zakona na snagu.

Za ovaj ustavnosudski predmet relevantno je prije svega to što Hrvatski sabor, kao predstavničko tijelo i tijelo zakonodavne vlasti, ima Ustavom utvrđeno pravo i obvezu zakonima i drugim aktima izražavati, među ostalim, javnozdravstvene politike odnosno zakonima uređivati sustav i mjere za zaštitu zdravlja ljudi, uključujući i zaštitu od zaraznih bolesti.

Također je relevantno i to što je Vlada Ustavom ovlaštena i obvezna provoditi i izvršavati zakone, usmjeravati i nadzirati rad državne uprave, te djelovanje i razvitak javnih službi.

Stoga je Ustavni sud istaknuo da je ZoZP i Zakon o sustavu civilne zaštite (u daljnjem tekstu: ZoSCZ), kao i novele tih zakona, donio Hrvatski sabor kao zakonodavno tijelo nakon provedene rasprave i glasovanja u skladu s Ustavom i Poslovníkom o radu Hrvatskog sabora.

Hrvatski sabor je, dakle, navedenim zakonima, u skladu sa svojim ustavnim položajem i ovlastima, te u skladu s Ustavom utvrđenim načelom diobe vlasti, izrazio svoju zakonodavnu volju da u slučaju nastupa posebnih okolnosti (dakle, epidemije/pandemije bolesti COVID-19) donošenje posebnih odluka nužnih za provedbu zakona povjeri izvršnoj vlasti.

Pri tome je izvršna vlast nedvojbeno odgovorna i podliježe nadzoru Hrvatskog sabora, kako to proizlazi iz Ustava i kako je to Ustavni sud već istaknuo u svojim ranijim odlukama (v. rješenje broj: U-I-1372/2020 i dr., te odluku i rješenje broj: U-II-7149/2021 i dr., točka 39.1.).

Riječ je, dakle, o modelu odnosa između zakonodavne i izvršne vlasti koji je utvrđen Ustavom i koji čini strukturalno obilježje hrvatske ustavne države i njezinog ustavnog identiteta (članci 4., 70., 80., 107., 110. i 112. Ustava). Jedno od strukturalnih obilježja hrvatske ustavne države je i to da Hrvatski sabor, kao predstavničko tijelo građana, nije, za razliku od navedenih tijela izvršne vlasti, ni zamišljen ni ustrojen kao tijelo operativnih karakteristika i nadležnosti. Donošenje takvih odluka po svojoj naravi inherentno je izvršnoj vlasti.

Stoga je, u ovom ustavnosudskom postupku, Ustavni sud bio dužan utvrditi narušava li se predloženom izmjenom članka 47. ZoZP-a Ustavom utvrđena dioba nadležnosti između zakonodavne i izvršne vlasti, odnosno zadire li se njome u strukturalna obilježja hrvatske ustavne države.

Predloženo referendumsko pitanje usmjereno je, kako proizlazi iz obrazloženja zahtjeva Organizacijskog odbora, na "eliminaciju" Stožera civilne zaštite iz teksta ZoZP-a odnosno iz procesa odlučivanja o sigurnosnim mjerama u stanju pandemije/epidemije zarazne bolesti, tako da umjesto Stožera civilne zaštite, kao dijela sustava izvršne vlasti, o mjerama iz članka 47. ZoZP-a odlučuje Hrvatski sabor. Drugim riječima, o mjerama koje su inherentne izvršnoj

vlasti i provedbu kojih je stoga Hrvatski sabor povjerio nadležnim tijelima izvršne vlasti odlučuje sam Hrvatski sabor.

Polazeći od naprijed navedenih načelnih stajališta o diobi vlasti i vladavini prava, Ustavni sud utvrdio je da predložena zakonodavna izmjena, kojom se predlaže prenošenje odluka inherentnih izvršnoj vlasti u nadležnost zakonodavne vlasti, zadire u strukturalna obilježja hrvatske ustavne države i narušava Ustavom propisanu podjelu ovlasti i nadležnosti Hrvatskog sabora, kao zakonodavnog tijela vlasti i Stožera civilne zaštite, kao nedvojbeno tijela izvršne vlasti, te je time suprotna člancima 4., 70., 80., 107., 110. i 112. Ustava i vladavini prava kao jednoj od najviših ustavnih vrednota iz članka 3. Ustava.

Uz navedeno, Ustavni sud utvrdio je da se, s obzirom na nužnost hitnog postupanja, ne može očekivati da mjere koje zahtijevaju brzu reakciju i koje su u suštini operativne naravi donosi Hrvatski sabor, i to dvotrećinskom većinom svih glasova. O tome je Ustavni sud već izrazio stajalište koje je primjenjivo i na predloženu zakonodavnu izmjenu (v. odluku i rješenje broj: U-II-7149/2021 i dr.).

Stoga je Ustavni sud ponovo istaknuo da je ustavnopravno neprihvatljivo da se odluke koje su inherentne i koje po svojoj naravi pripadaju u domenu izvršne vlasti, toj vlasti budu oduzete zakonom i prenesene u nadležnost zakonodavnoj vlasti.

Međutim, neovisno o navedenom, Ustavni sud smatrao je potrebnim ispitati i je li predloženo referendumsko pitanje, onako kako je formulirano i kako je obrazloženo u zahtjevu Organizacijskog odbora, sposobno ostvariti ciljeve referendumске inicijative.

Organizacijski odbor predlaže, u bitnom, **da (samo) u slučaju** kada je proglašena epidemija zarazne bolesti ili opasnost od epidemije zarazne bolesti u odnosu na koju je i Svjetska zdravstvena organizacija proglasila pandemiju/epidemiju ili opasnost od pandemije/epidemije o "primjeni sigurnosnih mjera iz stavaka 1. do 3. ovoga članka" (članka 47. ZoZP-a), odlučuje Hrvatski sabor, i to samo ako se tim mjerama ograničavaju ljudska prava i slobode.

Proizlazilo bi da bi u svim ostalim slučajevima pandemije/epidemije za koju Svjetska zdravstvena organizacija **nije proglasila** stanje pandemije/epidemije i ako se **njima ne** ograničavaju pojedine slobode i prava građana o mjerama iz članka 47. stavka 2. ZoZP-a i dalje odlučivao ministar odnosno tijelo izvršne vlasti.

Ostavljajući po strani to što je navedeno suprotno s ciljevima referendumске inicijative da se iz odlučivanja o mjerama isključe tijela izvršne vlasti, nije jasno kojim se to mjerama iz članka 47. stavka 2. ZoZP-a ograničavaju pojedina prava i slobode, a kojima ne. Nije razvidno ni tko bi arbitrirao o tome ograničavaju li se ljudska prava i slobode ili ne. Ostale je, dakle, nejasno kada bi donošenje mjera bilo u domeni zakonodavne, a kada izvršne vlasti.

Dakle, nedvojbeno je da bi donošenje mjera iz članka 47. stavka 2. ZoZP-a i nakon referendumskom inicijativom predloženih izmjena članka 47. stavka 4. ZoZP-a i ubuduće ostalo u nadležnosti ministra zdravstva kao tijela izvršne vlasti u svim slučajevima koji nisu obuhvaćeni predloženom referendumskom inicijativom. Drugim riječima, postojao bi dualizam, uključujući i potencijalnu konkurenciju i sukob nadležnosti između tijela izvršne i

zakonodavne vlasti u donošenju mjera iz članka 47. stavka 2. ZoZP-a, donošenje kojih po naravi stvari, zbog opasnosti za život i zdravlje ljudi, zahtijeva brzu i učinkovitu reakciju.

Nadalje, u odnosu na prijelazne i završne odredbe, ostaje otvorenim što bi se dogodilo kada bi Hrvatski sabor, nakon trideset dana razmatranja, odbio potvrditi odluku Stožera civilne zaštite ili kada Hrvatski sabor ne bi donio nikakvu odluku ni nakon trideset dana, primjerice, uslijed nemogućnosti postizanja potrebne 2/3 većine zastupničkih glasova. Također, kakve bi posljedice za život i zdravlje građana imala činjenica da mjere nisu donesene odnosno da nisu pravodobno donesene mjere za otklanjanje opasnosti za život i zdravlje građana.

O tim aspektima predloženog referendumskog pitanja Organizacijski odbor nije pružio nikakvo obrazloženje, pa je jasno da je građanima uskraćena potpuna i točna informacija o svim činjenicama i okolnostima zbog kojih se predlaže referendumskom inicijativom predložena izmjena ZoZP-a.

Zaključno, Ustavni sud ponovno je istaknuo da je obveza Ustavnog suda da na temelju općih nadzornih ovlasti, polazeći od cjeline Ustava, ne dopusti održavanje referenduma kada utvrdi takvu formalnu i/ili materijalnu protuustavnost referendumskog pitanja ili tako tešku proceduralnu pogrešku koje prijete narušavanjem strukturalnih obilježja hrvatske ustavne države, to jest njezina ustavnog identiteta, uključujući najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske (članci 1. i 3. Ustava; stajalište iz odluke broj: U-VIIR-1159/2015 od 8. travnja 2015. i dr.).

Ustavni sud utvrdio je da se predloženo referendumsko pitanje suštinski odnosi na promjenu ustavnog modela odnosa između zakonodavne i izvršne vlasti, koji čini strukturalno obilježje hrvatske ustavne države (članci 4., 70., 80., 107., 110. i 112. Ustava), slijedom čega nije u skladu s vladavinom prava, kao jednom od najviših ustavnih vrednota propisanih člankom 3. Ustava, te pravnim sustavom kao cjelinom (što je stajalište i Venecijanske komisije Vijeća Europe utvrđeno u Kodeksu dobre prakse o referendumima iz 2009.). Stoga Ustavni sud utvrđuje da predloženo referendumsko pitanje nije u skladu s Ustavom.

Ustavni sud odluku je donio s jednim glasom protiv. Nakon što protekne rok propisan Poslovníkom Ustavnog suda Republike Hrvatske za izradu izdvojenog mišljenja, odluka će zajedno s izdvojenim mišljenjem biti dostupna javnosti putem internetske stranice Ustavnog suda.

III. *Ustavni sud, na prijedlog zastupnika Arsena Bauka, pokrenuo je postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom te je ukinuo članak 11. Uredbe o postupcima koji prethode sklapanju pravnih poslova raspolaganja nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske u svrhu dodjele na uporabu nekretnina za potrebe tijela državne uprave ili drugih tijela korisnika državnog proračuna te drugih osoba (u daljnjem tekstu: Uredba/18).*

Ustavni sud utvrdio je da je Vlada, na temelju Zakona o upravljanju državnom imovinom (u daljnjem tekstu: ZUDI/18), bila dužna donijeti uredbu kojom se uređuje koji državni dužnosnici imaju pravo na korištenje stana i način na koji se stanovi daju na uporabu državnim dužnosnicima. Taj rok bio je 90 dana od dana stupanja na snagu Zakona, a do stupanja na snagu podzakonskih propisa koji se trebaju donijeti na temelju tog zakona ostaju na snazi podzakonski akti doneseni na temelju ranijeg Zakona, odnosno Uredba o mjerilima i

kriterijima dodjele na korištenje nekretnina za potrebe tijela državne uprave ili drugih tijela korisnika državnog proračuna te drugih osoba (u daljnjem tekstu: Uredba/13).

Osporenim člankom 11. Uredbe/18 propisano je da danom njezina stupanja na snagu (3. studenoga 2018.) prestaje važiti Uredba/13. Iz dostavljenog očitovanja Vlade također proizlazi da je "prestankom važenja Uredbe/13. nastala pravna praznina i da Vlada Republike Hrvatske nije donijela uredbu iz članka 49. Zakona".

Predlagatelj tvrdi, a Vlada ne spori, da postoji pravna praznina u pogledu mjerila i kriterija na temelju kojih državni dužnosnici koriste stanove za službene potrebe jer je Uredba/13 prestala važiti, a novi propis koji je Vlada trebala donijeti na temelju članka 49. stavka 2. ZUDI-a/18 nije donesen. Pri tome se Vlada poziva na praksu Ustavnog suda koja nije primjenjiva na ovaj slučaj.

Ustavni sud utvrdio je da je nastalu pravnu situaciju izazvala Vlada jer nije donijela uredbu iz članka 49. stavka 2. ZUDI-a/18 ni do dana donošenja ove odluke Ustavnog suda, a člankom 11. Uredbe/18 propisala je da Uredba/13 (koja je sadržavala i odredbe o dodjeli stanova državnim i pravosudnim dužnosnicima na korištenje) prestaje važiti. Navedeno postupanje Vlade ne doprinosi pravnoj sigurnosti i vladavini prava.

Slijedom svega navedenog, Ustavni sud ocijenio je da osporeni članak 11. Uredbe/18 nije u suglasnosti ni s člankom 5. stavkom 1. Ustava ni s člankom 73. ZUDI-a/18 i odlučio je da će se, do donošenja uredbe Vlade iz članka 49. stavka 2. ZUDI-a/18, primjenjivati Uredba/13 u dijelu kojim se uređuje koji državni dužnosnici imaju pravo na korištenje stana i način na koji se stanovi daju na uporabu državnim dužnosnicima.

Nadalje, Ustavni sud će na temelju članka 105. stavka 2. Ustavnog zakona obavijestiti Hrvatski sabor da Vlada nije donijela propis za izvršenje Zakona.

Ustavni sud odluku je donio jednoglasno.

IV. Ustavni sud, na prijedlog Vrhovnog suda Republike Hrvatske i Udruge hrvatskih sudaca, pokrenuo je postupak za ocjenu suglasnosti s Ustavom članka 86.a Zakona o sudovima te članka 34. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o sudovima u dijelu koji se odnosi na sigurnosne provjere sudaca.

Istodobno, na temelju članka 45. Ustavnog zakona, do donošenja konačne odluke Ustavnog suda o suglasnosti s Ustavom osporenih odredaba Zakona o sudovima privremeno se obustavlja izvršenje svih pojedinačnih akata i radnji koje se poduzimaju na temelju osporenih zakonskih odredaba.

Ustavni sud ocijenio je da razmatranje pitanja koja su pokrenuli predlagatelji traži detaljno i vremenski zahtjevno ispitivanje problema u svjetlu ustavnih vrednota i ustavom zaštićenih dobara. Stoga se Ustavni sud u ovom rješenju ograničava samo na utvrđenje kako bi učinci primjene osporenih odredaba Zakona o sudovima odnosno Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o sudovima mogli izazvati poremećaj u djelovanju sudbene vlasti odnosno u strukturi pravosudnog sustava kao cjeline, time i ostvarivanje načela vladavine prava i pravne

sigurnosti objektivnog pravnog poretka. Posebno je sporno po kojim postupovnim pravilima bi odlučivalo posebno vijeće Vrhovnog suda, kao i zaštita prava i interesa sudaca u postupku sigurnosne provjere.

Soga, radi sprječavanja mogućih posljedica koje bi mogle nastati zbog primjene osporenih zakonskih odredaba, Ustavni sud je, do donošenja odluke o njezinoj (ne)suglasnosti s Ustavom, ocijenio potrebnim privremeno obustaviti izvršenje svih pojedinačnih akata i radnji koje bi se na temelju tih odredaba poduzimale u praksi, s time da ovo rješenje ne prejudicira konačnu ustavnopravnu ocjenu osporenih zakonskih odredaba.

Ustavni sud rješenje je donio jednoglasno.

PREDSJEDNIK
dr. sc. Miroslav Šeparović, v.r.